

Non omnis moriar

George Coșbuc

Clădit-au grecii doară cetăți de fală pline
Și temple mari și ziduri ciclopice-au zidit,
Dar toată măiestria clădirilor eline,
Columnele de marmură și templele divine,
De mult s-au năruit.

Trăiesc numai imagini, hrănite de-amintirea
Condeiului istoric, ca vis numai trăiesc:
Dar cine poate zice că le-a pierit mărirea?
Ce cap va fi-ndărătnic să nege nemurirea
Poporului grecesc?

Nu murii țin pe-o gintă, căci murii pot să cadă;
Nu oamenii fac neamul, căci ei se nasc și mor:
Bărbații numai poartă putere și dovadă,
Dar nu prin fier și lance, ei nu înving prin spadă,
Ci-nving cu mintea lor.

Se nasc, având în suflet mari, nobile destinuri;
Trăiesc, ca să creeze, și trec ca niște regi.
Umplând a lumii goluri, golind a mării plinuri,
Ei mor deplânși de-o gintă și, chiar să moară-n chinuri.
Nicăcând nu mor întregi!

Aceia sunt bărbații, cari pot s-alunge norii
Națiunilor uitate prin noapte și sub fier,
Bărbați superbi care poartă menirile Aurorei,
Au larg avânt de vultur și-n șir, ca și cocorii,
Ei fură foc din cer.

Oh, sfânt și nalt e darul, când ori la care neamuri
Trăiesc bărbați cu suflet, cum nouă ne-a trăit
Cipariu, căruntul duce, purtând a limbii flamuri,
Câtând să lămurească prin vii și mândre lamuri
Un grai îmbătrânit.

Căci l-a trimis Geniul luminii să-și unească
Puterea cu-ale altor bărbați cu suflet plin:
Să caute și să afle, să frângă-a lumii mască,
Întregi să ne redea și iar să ne renască
Prin grai de la Quirin.

Și-acum răsună tonuri lugubre-n tot de-a latul

Pământurilor unde un grai găsești și-un port,
Că varsă lacrimi șipot tot colțul și tot satul,
Că gem la groapă flamuri cernite, ca bărbatul
Națiunii doarme mort!

Gândirea lui, aprinsă de-a neamului iubire,
Azi doarme-n glee și doarme întreg avântul lui!
Cipariu, care cată prin veacuri de-amintire
O limbă românească și-a limbii noastre fire,
Cipariu de-acum nu-i!

E mort Cipariu? Voi spuneți că-i mort? Dar oare poate
Să moară omul care dă vieți, care-i trimis?
Nu-i mort! În mii de piepturi, în piepturile toate,
Trăiește el de-a pururi; nici moartea nu ni-l scoate
Din piept, unde ni-e scris!

Trei scânduri și-o movilă de glee nu pot s-ascundă
Pe-un om iubit de-o lume, pe-un om de fapte mari!
Un neam întreg, ce plânge, stă gata să răspundă
Că-n veac va recunoaște cu-o inimă profundă
Pe marele Cipariu!